

hører til de fælles Indtægter. Vilde man end gaae ud fra, at der i Grundlovsbestemmelsens § 2 ved Ordene: „Coloniernes indre Anliggender“ ei er tænkt paa Grønland, idet samme ei skulde betragtes som Coloni, men som et til Kongeriget hørende Biland, ligesom Island og Færøerne, da lader det sig vel ei nægte, at man oftere har benævnt disse trende Besiddelser som „Bilande,“ men de kunne derfor ingenlunde betragtes som ligeartede. Medens Færøerne nemlig endog udgjør et Provsti under Sjællands Stift, og Island altid har havt en provindstjal Selvstændighed, bliver Grøn-

land efter de for samme gjældende Forfrifter behandlet som en Coloni i dette Ord's strengeste Forstand, og har i Virkeligheden i det Besættelige Charakteren af en Domæne, saaledes som ogsaa er gjort gjældende af den senest nedsatte grønlandske Commission. Men netop som Domæne vilde det ligefrem henhøre under Fællesforfatningen og Fællesadministrationen. Det er imidlertid dog ei uhensigtsmæssigt, at denne de grønlandske Coloniers Stilling konstateres ved Lov, og at al Tvivl med Hensyn til dem derved fjernes.

III.

Udkast til Lov

om

Straf for Dyrplageri.

(Forelagt Landsthinget den 3die December 1855.)

§ 1.

Hvo, som gjør sig skyldig i Dyrplageri, bliver, hvad enten Dyret tilhører ham selv eller Andre, derfor at ansee, efter Forseelsens Beskaffenhed og med Hensyn til, om den er første Gang begaaet eller gjentagen, med Straf af Mulct fra 2 til 100 Rd. eller af simpelt Fængsel indtil 4 Uger eller Fængsel paa Bånd og Brød indtil 3 Gange 5 Dage.

§ 2.

Eager angaaende Dyrplageri blive at behandle som offentlige Politisager.

Motiverne til foranstaaende Lovudkast ere saalydende:

Naagtet Dyrplageri ved sin Forargelighed og ved det grusomme Sindelag, det lægger for Dagen, utvivlsomt kvalificerer sig til at belægges med Straf, har man dog i den hidtil gjældende Lovgivning næsten ganske savnet Be-

stemmelse i saa Henseende. Der findes vel i Loven, navnlig i 6—20—2 og 3 enkelte Bestemmelser, hvorved der sættes Straf for Bestadigelse af Creaturer; men deels omhandle disse kun Bestadigelse, der tilføies Andre's Dyr, deels er der ved Straffens Ansættelse i disse Lovbud alene taget Hensyn til det Indgreb i Andre's Eiendomsret, som denne Handling medfører, men ikke til dens Charakter som Dyrplageri. Om nu end denne Forseelse vedvaret i enkelte Tilfælde, navnlig hvor den havde foranlediget Gadeopløb eller andre Uordener, ved Domstolene er bleven belagt med Straf, saa er det paa den anden Side vist, at det i den senere Tid oftere er indtruffet, at Domstolene ikke have fundet sig besøiede til at anvende Straf i Tilfælde, hvor det efter almindelige Begreber ikke syntes at kunne drages i Tvivl, at Mishandling af Creaturer ved Overanstrengelse eller slet Forpleining havde fundet Sted. Da nu derhos, efter hvad det veterinaire Sundhedsraad har